

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtcu.)

Štev. II.

Ljubljana, dné 1. novembra 1896.

IV. tečaj.

Janezek — angeljček.

Jkako dobrih in pridnih otrok pa nič, kakor je bil rajni Šimonov Janezek. Sicer je bil še majhen, priden bolj kakor Benigarjev Henrik, ki hodi že tretje leto v šolo. No, le počakajte malo, videli boste, mali sitneži, da je res.

Štiri leta je bil star Janezek in že je znal moliti ne samo »oče naš«, ampak tudi že »šest resnic« in še malo molitvico v čast angeljčku varihu. Vsako jutro, ko je vstal, tekel je s svojo sestrico Miciko k mami in prve besede so bile: »Mama, molíva!« Nato je privzdignil tisto malo ročico ter se lepo prekrižal. Vselej se mu res ni hotel posrečiti sv. križ, za silo pa je le šlo. — Kdo mu bo pa to zameril; saj ga še Babnikova Tončika vselej lepo ne naredi. — Molil je pa Janezek vselej prav lepo počasi in razločno, kajti mama niso bili nikoli zadovoljni, če je kdo prehitro molil. Da je bil naš znanček tudi ubogljiv in je mami rad postregel, tega vam menda ni treba praviti. Vi, mali nagajivčki, že sami veste, da molitev še ni zadosti pridnemu otroku, mora se tudi ubogati in lepo vèsti. Molil in ubogal pa je Šimonov Janezek, recite, kar hočete.

Komu ni znano, da ima Bog posebno rad dobre otroke in bi je najraje imel pri sebi v nebesih. Ker je bil Šimonov Janezek res dober otrok, zato ga je pa Bog vzel k sebi. To je bilo pa tako-le: Neko jesensko noč je začel naš mali znanček hudo kašljati. Njegova dobra mama so precej vedeli, da to ni dobro znamenje. Zato je moral sinček ostati v gorki posteljici, mama pa so mu kuhali zdravila. Toda vsa zdravila niso pomagala. Janezka je začelo dušiti in smrt se mu je bližala. Tretji dan bolezní se je začel smrtni boj. Mama so bili vedno pri Janezku ter so mu stregli. Micika pa je molila za bratca, zraven pa tudi povpraševala mamo, če bo kmalu Janezek zopet zdrav. Bog pa je hotel imeti Janezka med angeljčki v nebesih. To je menda vedel tudi mali bolniček, ker je še malo ur pred smrtjo vprašal, če ga bodo kaj veseli v nebesih. Mama so mu to potrdili s solznimi očmi in nato je začel bolnik pojematí.

Nič kaj žalostno niso peli mrliški zvonovi, ko je ležal pri Šimonovih mali mrliček na odru. Menda so hoteli pokazati, da se je preselil v nebеса nedolžen otrok, ki so ga angeljčki silno veseli, čeprav jokajo na zemlji ljudje za njim . . .

Prišel je praznik »vernih duš«. Ljudje so hiteli na pokopališče molit za rajne in prižigat lučice na njih grobovih. Šimonova Micika je že več dnij poprej povpraševala doma, kdaj bo šla na pokopališče obiskat grobek rajnega bratca. Z mamo sta bili povili lep, zelen venček iz bršlinovih vejic, vmes pa sta vpletli zadnje jesenske vrtnice. Tudi drobnih svečic so bili pripravili mama za ta dan.

Lepo, zares lepo je bilo tistega popoldne na pokopališču. Po grobovih so brlele blede lučice, križi in drugi nagrobni pomniki pa so bili ozaljšani s pisanim cvetjem. Najlepši grobek pa je bil tam pri kapelici, kjer je počival Šimonov Janezek. Majhen je bil res ta grobek, zato pa je bil mnogo bolj ozaljšan, kakor marsikateri drugi. Lučica je gorela pri lučici, belega angeljčka na Janezkovem pomniku pa je objemal Micikin venec.

Proti mraku pride na pokopališče vaška duhovščina molit za rajne in kropit grobove z blagoslovljeno vodo. Tudi do groba, v katerém je počival Šimonov Janezek,

so prišli duhovni. Ko so pa gospod župnik pokropili ta kraj ter rekli: »Gospod, daj jim večni mir . . .« začela je Micika glasno jokati in klicati Janezka. Okoli klečeči so jo tolažili, pa vse ni nič pomagalo. Micika je vedno klicala: »Janezek, o ljubi moj Janezek, kje si?» Kovačevi Milki in Zormanovi Anici, ki sta klečali tam blizu, sta tudi slišali ta mili jok in žalostno ihtenje. Silno se jima je smilila jokajoča deklica. Oj, kako rada bi jo utolažila Milka! Pa vse prošnje in tolažljive besede niso nič pomagale. Kar se spomni Anica ter pravi Miciki: »Micika, kaj ne privoščiš Janezku, da se sedaj veseli v nebesih pri angeljčkih?!« Te besede so pa pomagale. Micika je pogledala s solznimi očmi svojo mamo in jim rekla: »Mama, ali je Janezek res pri angeljčkih v nebesih?« Ko so ji to mama potrdili, se je pa njih pridna hčerka razveselila, da ima tako srečnega bratca v nebesih.

Če pa sedaj povprašaš Šimonovo Miciko, kje je Janezek, ti bo veselo odgovorila: »Janezek je angeljček v nebesih.«

Fr. — ek.

»Vse čez.«

Bliža se veliki pastirski praznik, praznik sv. Martina! To je dan pastirske svobode, ko začne pasti — kakor pravi pastir — »vse čez«. Da se zgodi marsikaka vesela a tudi žalostna dogodbica, ko pride skupaj na travniku kakih pet ali še več pastirjev, mi skoro ni treba omenjati. Pa kaj pravim: pet ali še več. Tudi dva poredneža sta dovolj za kako zlikovo delo. To bi nam spričala Logarjev Tone in Vrabčev Jakec, glavi vseh pastirjev v Koritu. Oba sta služila pri premožnih gospodarjih in dobila tudi po njih imeni: Logarjev in Vrabčev. Paša seveda ni bila lahka, na vrvicah sta gonila krave po mejah in večkrat so bile krave močnejše. Zato se ne smemo čuditi, če sta težko čakala dneva sv. Martina, ko jima bo dovoljeno, seveda le po pastirskih postavah, nagajive krave spustiti in pasti po Logarjevem, Vrabčevem in Gornikovem travniku, z jedno besedo: vse čez!